

Πανταχοῦ ἀνοικτοὶ μὲ προσέχαινον τάφοι,
καὶ ἀθάνατον μόνον τὸν θάνατον εἶδον.
Εἶχον πένθος ἐντός μου, ὅποτεν ἐστράφη,
κ' εἰς τὸ φῶς τῶν λαμπρῶν ὀφθαλμῶν της ἐγράφη
οἰωνὸς ἀθανάτων ἐλπίδων.

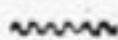
—

Ζωῆς οὔτω πληροῦσα τὴν γῆν, τὸν αἰθέρα,
καὶ χαρᾶς τὸ παρὸν καὶ ἐλπίδος τὸ μέλλον,
ὥς ἀκτὶς φωτεινὴ τὴν ζωὴν μου ἐπέρα,
καὶ μοὶ ἦτον αὐτὴ τῆς ζωῆς γλυκυτέρα,
ἢ ὥραί' ἀδελφῇ τῶν ἀγγέλων.

ΛΑΤΡΕΙΑ

Μελωδ. Donizetti: Elisir d'Amore: Quanto è bello, B, 4r 20

Ὅταν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου συμπαθὲς ζηρίζης βλέμμα,
τὸ γλυκὺ μειδίαμά σου μοὶ ἀνοίγει οὐρανοὺς·
ὥς ἀγίαν σὲ λατρεύω, φέρουσιν ἀκτίνων στέμμα,
καὶ πρὸς σὲ ἀναπτεροῦται ἡ ψυχὴ μου καὶ ὁ νοῦς.

—

Ἡ ποθοῦσά μου καρδία θεῖον αἶσθημ' ἀποπνέει,
καθὼς σκεῦος ἐκ κεράμου πνέει μῦρα εὐγενῇ.
Εἶναι βάλαμον τὸ δάκρυ, διὰ σὲ ὅσκις κλαίῃ,
καὶ εἶν' ἐκστασις ὁ πόνος ὅταν διὰ σὲ πονῇ.

—

Πρὶν σ' ἰδῶ, γνωστὴ μοὶ ἦσο. Σ' ἔπλαττεν ἡ φαντασία,
καὶ σ' ἡγάπων ὥς ὠραῖον Μούσης ἔνθου προῖον,
καὶ θερμῶς σ' ἐπεκαλούμην, παραδείσου ὀπτασία,
νὰ κατέλθῃς εἰς τὴν γῆν μας πρὸς τρυφὴν τῶν καρδιῶν.

—

Καὶ κατήνευσας, ἀφεῖσα τὴν γνησίαν σου πατρίδα,
καὶ ἀπόδημος κατῆλθες καὶ διάγεις μεθ' ἡμῶν.
Πρὸς πᾶν μέγα ἡ ψυχὴ μου αἶρεται, ἀφ' οὗ σέ εἶδα,
καὶ δειλῶς τῆς σῆς λατρείας πλησιάζει τὸν βωμόν.

—

Συνεχῶς εἰς τῆς ἐσπέρας τὴν μεγάλην ἡρεμίαν
ὅτι ἔπесαν νομίζω μεταξύ μας οἱ φραγμοί,
καὶ αἰσθάνομ' αἱ ψυχαί μας πῶς συγχέονται εἰς μίαν,
ὥς ἐνοῦνται δύο φλόγες, ἢ ὥς δύο στεναγμοί.

—

Ἄλλ' οὐχί! Τὸ ἄνθος θάλλει τῶν ἐλπίδων εἰς τὸ μέλλον·
θὰ τὸ δρέψω μετὰ πόθου εἰς τῶν τάφων τὰς σκιάς.
Θ' ἀποθάνωμεν, κ' ἐν μέσῳ τῆς χορείας τῶν ἀγγέλων
θὰ σέ βλέπω αἰωνίως, κ' ἱλαρῶς θὰ μειδιᾷς.

